

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3884/2022
10.06.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиоца Аеро клуб Београд, чији је пуномоћник Зорица Мандић, адвокат у ..., против тужених Градске општине Стари град, коју заступа Градско правобранилаштво Града Београда, и АА из ..., чији је пуномоћник Велизар Цмиљанић, адвокат у ..., ради иселења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7271/20 од 09.11.2021. године, у седници већа одржаној 10.06.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7271/20 од 09.11.2021. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 12160/18 од 28.02.2020. године одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени АА да се исели и преда на коришћење тужиоцу пословни простор у Београду, у ул. ... бр. ..., пов. 120м² и обавезан је тужилац да на име накнаде трошкова поступка исплати туженој Градској општини Стари град износ од 340.500,00 динара и туженом АА износ од 400.500,00 динара, све са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 7271/20 од 09.11.2021. године одбијена је жалба тужиоца, потврђена првостепена пресуда и одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с позивом на одредбе члана 404. ЗПП.

Чланом 404. ставом 1. ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11...18/20) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања

судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а ставом 2. да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Према становишту нижестепених судова, тужбени захтев је одбијен применом чланова 358, 596, 591. и 597. ЗОО јер је тужени АА закупац пословног простора у ул. ... бр. .. у Београду на основу уговора о закупу од 04.10.1995. године који је закључен са ЈП Пословни простор општине Стари град, као закуподавцем, након што је одлуком СО Стари град од 05.02.1993. године предметни пословни простор изузет из Заједничког фонда Пословног простора општина и града и решењем СО Стари град од 06.04.1993. године предат на управљање и коришћење ЈП Пословни простор општине Стари град. Уговор о подзакупу који су закључили тужилац, као закуподавац, и тужени АА, као подзакупац, од 01.05.1990. године за исти пословни простор није основ за иселење туженог АА јер је закључен пре доношења поменуте одлуке СО Стари град од 05.02.1993. године, а тужилац се није изјаснио на допис ЈП Пословни простор општине Стари Град од 06.09.1995. године којим је предложено да се са туженим АА непосредно закључи уговор о закупу за предметни пословни простор који је до тада користио. Уговор од закупу од 04.10.1995. године закључен је на одређено време до 30.09.2015. године, али тужени АА и након истека тог рока има државину предметног пословног простора и плаћа закупнину, чему се закуподавац не противи, па се сматра да је закључен нов уговор на неодређено време под истим условима као и претходни. За продужење наведеног уговора о закупу, према члану 13. тада важеће Одлуке о начину поступања са непокретностима које су у јавној својини Града Београда, односно на којима Град Београд има посебна својинска овлашћења („Службени лист Града Београда“, бр. 36/14), није била потребна сагласност Секретаријата за имовинско-правне послове Града Београда. О захтеву тужиоца судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрање правних питања од општег интереса, ни у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. става 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. става 2. тачке 5) ЗПП, Врховни касациони суд је установио да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. ставом 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Према одредбама члана 23. става 3. Закона о изменама и допуна Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 55/14) ревизија је дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке

Србије на дан подношења тужбе, независно од времена покретања парничног поступка, а који нису правноснажно решени до 31.05.2014. године.

Тужба за утврђење и исељење је поднета 04.07.2001. године. Побijана другостепена пресуда донета је 09.11.2021. године. Вредност предмета спора није означена у тужби, ни утврђена у складу са чланом 33. ЗПП, а судска такса на првостепену пресуду је обрачуната према вредности спора од 15.000,00 динара сходно члану 28. Закона о судским таксама. Како вредност предмета спора није означена, ни утврђена, а одлуком суда тужиоцу није наложено плаћање таксе према вредности спора која би омогућавала изјављивање ревизије, ревизија није дозвољена у смислу члана 403. става 3. ЗПП у вези поменутог члана 23. става 3. Закона изменама и допунама ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић